

Dosar nr.

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL IAȘI
SECȚIA LITIGII DE MUNCĂ ȘI ASIGURĂRI SOCIALE

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 2022

Completul constituit din:

PREȘEDINTE

Judecător

Grefier

*Compunerea completului de judecată a fost stabilită prin procesul-verbal nr.
aflat la fila 73.*

Pe rol se află soluționarea apelului declarat de pârâțul împotriva sentinței civile nr. din pronunțată de Tribunalul Iași în dosarul nr., având ca obiect drepturi bănești, în contradictoriu cu reclamanta-intimată

La apelul nominal, făcut în ședință publică, a răspuns avocat pentru reclamanta-intimată, cu împuternicirea avocațială nr., aflată la fila 8 din dosarul de fond, lipsă fiind părțile.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează instanței următoarele:

- modalitatea de îndeplinire a procedurii de citare,
- stadiul procesual,
- prin cererea de apel s-a solicitat proba cu înscrisurile care se regăsesc la dosarul cauzei și judecata în lipsa părților și apel,
- la solicitarea instanței de la fila 9 din dosar, apelantul a depus precizări și înscrisuri comunicate intimătei,
- intimata nu a depus întâmpinare,
- la data de 05.05.2022, la solicitarea instanței, apelanta a depus precizări, care au fost comunicate intimătei.

Curtea constată că este competentă general, material și teritorial să judece prezentul apel, declarat în termen de pârâțul

Având în vedere probele administrate atât în dosarul de fond, cât și cele depuse în dosarul de apel, anexat cererii de apel și după solicitarea instanței, Curtea pune în discuție în baza art. 519 și art. 520 din Codul de procedură civilă admisibilitatea și necesitatea sesizării Înaltei Curții de Casație și Justiție pentru lămurirea următoarei chestiuni de drept, respectiv dacă: „În interpretarea și aplicarea prevederilor art.2 alin.1 lit. c și a art. 36 alin. (3) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, în categoria „personalului din autoritățile și instituțiile publice finanțate integral din venituri proprii, aflate în subordinea, sub autoritatea, în coordonarea Guvernului, ministerelor și a celorlalte organe de specialitate ale administrației publice centrale și locale, din cele aflate în coordonarea prim-ministrului, precum și din cele aflate sub controlul Parlamentului”, personal a cărui salarizare se realizează potrivit anexei nr. VII din Legea-cadru nr. 153/2017, este inclus și personalul tehnic, economic și socio-administrativ din cadrul spitalelor publice?”

Având cuvântul cu privire la această chestiune de drept, avocat, pentru intimata, precizează că dacă sunt necesare lămuriri cu privire la aceste aspecte, nu poate decât să fie de acord.

Punctul său de vedere este raportat și la celelalte sentințe definitive pe care deja le are în ceea ce privește angajații de la, unde s-a stabilit faptul că spitalul este obligat să încadreze personalul pe Anexa VII; ca urmare, s-a emis la nivel de institut o decizie a managerului prin care s-a stabilit că personalul TESA face parte din Anexa VII. Se consideră lămurită sub aceste aspecte și prin prisma controlului instanțelor de judecată în celelalte dosare. Lasă la aprecierea instanței.

Față de dispozițiile art. 223 alin. 3 și alin. 1 din Codul de procedură civilă, având în vedere că partea prezentă a pus concluzii cu privire la aspectul pus în discuție din oficiu, Curtea reține cauza în pronunțare sub aspectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu chestiunea discutată și în baza art. 394 din Codul de procedură civilă, pentru ca și cealaltă parte să își poată exprima punctul de vedere prin concluzii scrise, va amâna pronunțarea la data de 02.06.2022.

Avocat, pentru intimata, precizează că în țară au mai existat apeluri în legătură cu acest subiect și toate au fost soluționate în favoarea angajaților. Va depune practică judiciară în termenul de amânare a pronunțării.

Mai mult, adaugă faptul că prin apărările făcute și prin apel, unitățile angajatoare nu au susținut niciodată că personalul TESA nu face parte din categoria ce ar trebui să fie salarizată conform Anexei VII, dimpotrivă, din apărările angajatorilor înțelege că sunt niște apărări formale, impuse de statutul instituției, faptul că sunt nevoiți să facă niște apărări. În întâmpinare a observat că a fost lăsată la aprecierea instanței soluția, iar în ceea ce privește apelul nu s-a venit cu nicio critică pertinentă în ceea ce privește soluția, ci doar o apărare formală.

Curtea de Apel,

În baza art. 394 din Codul de procedură civilă, pentru ca apelantul să își poată exprima punctul de vedere prin concluzii scrise asupra admisibilității și necesității sesizării Înaltei Curții de Casație și Justiție pentru lămurirea următoarei chestiuni de drept, respectiv dacă: „În interpretarea și aplicarea prevederilor art.2 alin.1 lit. c și a art. 36 alin. (3) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, în categoria „personalului din autoritățile și instituțiile publice finanțate integral din venituri proprii, aflate în subordinea, sub autoritatea, în coordonarea Guvernului, ministerelor și a celorlalte organe de specialitate ale administrației publice centrale și locale, din cele aflate în coordonarea prim-ministrului, precum și din cele aflate sub controlul Parlamentului”, personal a cărui salarizare se realizează potrivit anexei nr. VII din Legea-cadru nr. 153/2017, este inclus și personalul tehnic, economic și socio-administrativ din cadrul spitalelor publice?”, va amâna pronunțarea la data de 02.06.2022.

Dispune:

Asupra admisibilității și necesității sesizării Înaltei Curții de Casație și Justiție pentru lămurirea chestiunii de drept pusă în discuție, amână pronunțarea la data de, pentru când se va solicita apelantului să depună un punct de vedere scris și pentru ca intimata să depună, de asemenea, concluzii scrise și practică judiciară.

Pronunțată în ședință publică, astăzi,

Președinte,

.....

Judecător,

.....

Grefier,

.....

Exemplar
anonimizat

Dosar nr.

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL IAȘI
SECȚIA LITIGII DE MUNCĂ ȘI ASIGURĂRI SOCIALE

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 2022

Completul constituit din:

PREȘEDINTE

Judecător

Grefier

Pe rol se află pronunțarea asupra sesizării Înaltei Curții de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în stadiul procesual al apelului declarat de pârâtulîmpotriva sentinței civile nr. din pronunțată de Tribunalul Iași în dosarul nr., având ca obiect drepturi bănești, în contradictoriu cu reclamanta-intimată

Dezbaterile asupra oportunității sesizării Înaltei Curții de Casație și Justiție pentru lămurirea chestiunii de drept pusă în discuție din oficiu au avut loc în ședința publică din data de, fiind consemnate în încheierea de ședință de la termenul de judecată, când, pentru a se depune concluzii scrise, Curtea a amânat pronunțarea pentru astăzi,

La data de apelantul a depus concluzii scrise, iar la data de intimată a depus concluzii scrise, la care a atașat înscrisuri.

Curtea de Apel,

Analizând lucrările dosarului;

I. Constată admisibilitatea sesizării, în conformitate cu prevederile art. 519 Cod procedură civilă.

1. Prezenta cauza este în curs de judecată în calea de atac a apelului, în conformitate cu prevederile art. 96 pct. 2 NCPC, la Curtea de Apel Iași, ce judecă în ultimă instanță, potrivit dispozițiilor art. 214 din Legea nr. 62/2011.

Soluționarea apelului, având în vedere considerentele hotărârii fondului și motivele căii de atac exercitate în cauză, depinde de modalitatea de interpretare și aplicare a prevederilor art.2 alin.1 lit.c și a art. 36 alin. (3) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, respectiv de a stabili dacă în înțelesul noțiunii de personal din autoritățile și instituțiile publice finanțate integral din venituri proprii, aflate în subordinea, sub autoritatea, în coordonarea Guvernului, ministerelor și a celorlalte organe de specialitate ale administrației publice centrale și locale, din cele aflate în coordonarea prim-ministrului, precum și din cele aflate sub controlul Parlamentului, personal a cărui salarizare se realizează potrivit anexei nr. VII din Legea-cadru nr. 153/2017, este inclus și personalul tehnic, economic și socio-administrativ din cadrul spitalelor publice?

Problema de drept enunțată este nouă, aspectele ce fac obiectul sesizării sunt, în sensul art.519 alin.1 Cod procedură civilă, chestiuni de drept asupra cărora instanța supremă nu a statuat, așa cum rezultă din jurisprudența sa.

Relativ la condiția noutății, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat: „(...) condiția noutății trebuie privită, în contextul legiferării sale, ca unul dintre elementele de diferențiere între cele două mecanisme de unificare a practicii: dacă recursul în interesul legii are menirea de a înlătura o practică neunitară deja intervenită în rândul instanțelor judecătorești (control *a posteriori*), hotărârea preliminară are ca scop preîntâmpinarea apariției unei astfel de practici

(control *a priori*). (...) ” (Decizie nr. 3/2015 din 19/01/2015, Dosar nr. 14/1/2014/HP/C, Publicat în Monitorul Oficial, Partea I nr. 229 din 03/04/2015)

Verificând jurisprudența în materie, nu se observă cristalizarea unei practici judiciare în ceea ce privește Anexa din Legea nr.153/2017 aplicabilă salarizării personalului tehnic, economic și socio-administrativ din cadrul spitalelor publice.

În jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept s-a apreciat că, pentru a fi în prezența unei veritabile chestiuni de drept, care să justifice în mod real recurgerea la mecanismul hotărârii prealabile, este necesar să se constate "caracterul complex sau, după caz, precar al reglementării, de natură a conduce, în final, la interpretări diferite, precum și a dificultății completului în a-și însuși o anumită interpretare" (Decizia nr. 2 din 22 ianuarie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 178 din 26 februarie 2018, pct. 42).

În speță, încadrarea și salarizarea personalului tehnic, economic și socio-administrativ din cadrul spitalelor publice depinde de stabilirea categoriei în care se încadrează aceste instituții din perspectiva domeniului de aplicare al Legii nr.153/2017, reglementat prin art.2, chestiune care poate conduce la interpretări diferite ale prevederilor art.2 alin.1 lit.c și art. 36 alin. (3) din Legea-cadru nr. 153/2017.

Pe de o parte, definiția dată spitalelor prin art.190 din Legea nr.95/2006, ca fiind „instituții publice finanțate integral din venituri proprii” poate conduce la concluzia că spitalele publice intră în domeniul de aplicare al art.2 alin.1 lit.c și a art. 36 alin. (3) din Legea-cadru nr. 153/2017, cu consecința încadrării și salarizării personalului tehnic, economic și socio-administrativ din cadrul spitalelor publice potrivit anexei nr. VII din Legea-cadru nr. 153/2017.

Pe de altă parte, sursele de finanțare prevăzute în titlul VII Cap. IV din Legea nr.95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, din care se constituie bugetul spitalelor, sunt Fondul Național Unic de Asigurări Sociale de Sănătate prin contractul de furnizare de servicii medicale al spitalului public cu casa de asigurări de sănătate, dar și bugetul de stat sau bugetele locale potrivit art.191, art.193-194, art.196 din Legea nr.95/2006. Or, suprapunând reglementarea veniturilor proprii ale instituțiilor publice din art.65 din Legea nr.500/2002, cu sursele concrete de finanțare ale spitalelor publice, se poate concluziona că, de fapt, spitalele publice sunt instituții a căror finanțare se asigură potrivit art.62 alin.1 lit.b din Legea nr.500/2002, respectiv „din venituri proprii și subvenții acordate de la bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele fondurilor speciale, după caz” și că nu intră în domeniul de aplicare al art.2 alin.1 lit.c și al art. 36 alin.3 din Legea-cadru nr. 153/2017, cu consecința inaplicabilității anexei nr. VII din Legea-cadru nr. 153/2017 în privința încadrării și salarizării personalului tehnic, economic și socio-administrativ din cadrul spitalelor publice.

În consecință, față de considerentele expuse, se apreciază că, în speță, condițiile sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în temeiul art.519 Cod procedură civilă sunt suficient de bine caracterizate și permit declararea ca admisibilă a sesizării.

2. Problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție, consultate astăzi, 02.06.2022.

II. Expunerea succintă a procesului:

Prin **cererea de chemare în judecată** înregistrată pe rolul Tribunalului Iași sub numărul, reclamanta a solicitat în contradictoriu cu pârâtul, obligarea pârâtului la stabilirea și plata salariului de bază pentru funcția de economist I, în conformitate cu Anexa nr. VII art. 1 din Legea nr. 153/2017 și obligarea pârâtului la plata diferențelor salariale cuvenite de la data încadrării greșite, respectiv 21 septembrie 2017, actualizate cu indicele de inflație și cu dobânda legală penalizatoare calculată de la data exigibilității fiecărei obligații lunare de plată și până la data plății efective.

În motivarea cererii de chemare în judecată, reclamanta arată că este angajata pârâtului, cu contract individual de muncă încheiat pe perioadă nedeterminată pe funcția

de economist. Precizează reclamanta că prin actele adiționale nr. .../2017,/2018,/2019,/2020,/2020,/2020 la contractul individual de muncă nr./.....2017, salariul a fost stabilit prin aplicarea prevederilor Anexei nr. VIII din Legea 153/2017, Familia Ocupațională de Funcții Bugetare „Administrație”.

Arată reclamanta că această încadrare s-a stabilit în mod eronat, întrucât unitatea pârâtă face parte din categoria instituțiilor publice finanțate integral din venituri proprii iar în ceea ce privește personalul fără specialitate medicală, cum este și cazul acestuia, trebuie aplicate în vederea salarizării, prevederile Anexei nr. VII la Legea nr. 153/2017.

În drept, reclamanta invocă art. 37 din legea nr. 153/2017 și Anexa nr. VII din Legea nr. 153/2017, art. 194 și următoarele din C.P.C.

În dovedirea cererii sale reclamanta a solicitat administrarea probei cu înscrisuri, pe care le-a anexat, în copie.

Pârâtul a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea acțiunii, precizând că încadrarea salarială a reclamantei a fost efectuată în mod corect, nici unul dintre capetele de cerere nefiind întemeiat.

În drept, pârâtul invocă prevederile art. 205-208 din Codul de procedură civilă și Anexa VIII din legea nr. 153/2017.

În susținerea apărărilor formulate, pârâtul a solicitat administrarea probei cu înscrisuri, pe care le-a atașat întâmpinării, în copie certificată pentru conformitate cu originalul.

Prin sentința civilă nr. din, Tribunalul Iași a hotărât admiterea acțiunii formulate de reclamanta în contradictoriu cu pârâtul

A obligat pârâtul să stabilească și să plătească salariul de bază pentru funcția de economist în conformitate cu Anexa nr. VII, art. 1 din Legea nr. 153/2017 și să achite reclamantei diferențele de drepturi salariale cuvenite începând cu data de 1.10.2017 și până la data emiterii unui nou act adițional la contractul individual de muncă conform Anexei nr. VII, art. 1 din Legea nr. 153/2017, sume actualizate cu indicele de inflație și dobânda legală penalizatoare calculată de la data scadentei și până la data plății efective.

Pentru a hotărî astfel, Tribunalul Iași a reținut următoarele considerente relevante pentru chestiunea de drept:

„Obiectul cererii de chemare în judecată îl reprezintă obligarea pârâtului la stabilirea și plata salariului de bază pentru funcția de economist I, în conformitate cu Anexa nr. VII art. 1 din Legea nr. 153/2017 și obligarea pârâtului la plata diferențelor salariale cuvenite de la data încadrării greșite, respectiv 21 septembrie 2017, actualizate cu indicele de inflație și cu dobânda legală penalizatoare calculată de la data exigibilității fiecărei obligații lunare de plată și până la data plății efective.

Se reține de către instanță că aplicarea Legii nr. 153/2017 s-a realizat în mod etapizat, conform art. 38 din lege, articol care a prevăzut: o menținere în plată a drepturilor salariale la nivelul acordat pentru luna iunie 2017 pentru perioada 01 iulie 2017 - 31 decembrie 2017 (alin. 2), creșteri salariale cu 25% față de nivelul acordat pentru luna decembrie 2017 începând cu 01 ianuarie 2018 (alin. 3) și creșteri salariale cu 1/4 din diferența dintre salariul prevăzut de lege pentru anul 2022 și salariul din luna decembrie 2018 pentru perioada 2019 - 2022 (alin. 4).

Potrivit disp. art. 12 din Legea nr. 153/2017, „Salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, soldele de grad/salariile gradului profesional deținut, gradațiile, soldele de comandă/salariile de comandă, indemnizațiile de încadrare și indemnizațiile lunare se stabilesc potrivit prevederilor prezentei legi și anexelor nr. I - IX, astfel încât, împreună cu celelalte elemente ale sistemului de salarizare, să se încadreze în fondurile aprobate de la bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele locale și bugetele fondurilor speciale pentru cheltuielile de personal, în vederea realizării obiectivelor, programelor și proiectelor stabilite. (2) Începând cu anul 2023, salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție și indemnizațiile de încadrare se stabilesc prin înmulțirea coeficienților prevăzuți în anexele nr. I - VIII cu salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată în vigoare”.

Instanța reține că în anexele la Legea nr. 153/2017 nu există categoria „personal TESA”, salarizarea fiind dispusă pe familii ocupaționale, categorii de instituții, funcții și categorii de funcții, nu pe compartimente.

Prin urmare, problema dedusă judecării constă în a stabili față de care dintre anexele prevăzute de Legea nr. 153/2017 se va calcula în cazul reclamantei creșterea salarială reglementată de disp. art. 38 alin. 4 din Legea nr. 153/2017.

Se are în vedere de către instanță că, potrivit disp. art. 171 alin 3 și 4 din Legea nr. 95/2006, „(3) Spitalele se organizează și funcționează, în funcție de regimul proprietății, în: a) *spitale publice*, organizate ca instituții publice; b) spitale private, organizate ca persoane juridice de drept privat; c) spitale publice în care funcționează și secții private. (4) Din punct de vedere al învățământului și al cercetării științifice medicale, spitalele pot fi: a) spitale clinice cu secții universitare; b) *institute*”, iar potrivit disp. art. 188 alin. 1 (Cap. IV - Finanțarea spitalelor) din același act normativ, „Spitalele publice sunt instituții publice finanțate integral din venituri proprii și funcționează pe principiul autonomiei financiare. Veniturile proprii ale spitalelor publice provin din sumele încasate pentru serviciile medicale, alte prestații efectuate pe bază de contract, precum și din alte surse, conform legii”.

Mai mult, instanța constată că prin H.G.nr.583/2009 prin care a fost înființatse prevede, la art.2 „..... *este finanțat integral din venituri proprii, realizate din sumele încasate pentru serviciile medicale prestate pe bază de contract, precum și din alte surse prevăzute de art. 190 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările și completările ulterioare*”.

Prin urmare, raportat la reglementările mai sus citate, instanța reține că unitatea medicală pârâtă este o instituție publică finanțată integral din venituri proprii, motiv pentru care, în ceea ce privește personalul fără specialitate medicală (cum este reclamantul) îi sunt aplicabile prevederile Anexei nr. VII la Legea nr. 153/2017, „Reglementări specifice personalului din autoritățile și instituțiile publice finanțate integral din venituri proprii, aflate în subordinea, sub autoritatea, în coordonarea Guvernului, ministerelor și a celorlalte organe de specialitate ale administrației publice centrale și locale, din cele aflate în coordonarea prim-ministrului, precum și din cele aflate sub controlul Parlamentului”.

Pe cale de consecință, salarizarea reclamantei a fost stabilită în mod eronat, deoarece, potrivit funcției acesteia și specificului unității angajatoare, salarizarea ar fi trebuit să îi fie stabilită prin raportare la prevederile Anexei nr. VII art. 1 din Legea nr. 153/2017, motiv pentru care instanța constată că cererea reclamantei este întemeiată. (...)”

Împotriva acestei sentințe civile a declarat apel pârâtul, solicitând admiterea apelului și anularea sentinței apelate pentru următoarele motive:

Potrivit art. 190 din Legea 95/2006, coroborat cu art. 1 și art. 2 din Hotărârea nr. 583/2009 privind înființarea, organizarea și funcționarea, Institutul este unitate sanitară cu personalitate juridică aflată în subordinea Ministerului Sănătății și este instituție publică finanțată integral din venituri proprii.

Ori, cum este unitate sanitară cu personalitate juridică aflată în subordinea Ministerului Sănătății și este instituție publică finanțată integral din venituri proprii, prin adresa nr. 1136/14.09.2021 Ministerul Sănătății, ordonator principal de credite, a indicat în mod corect modalitatea de stabilire a salariilor, respectiv prin raportare la aplicarea prevederilor Anexei nr. VIII din Legea nr. 153/2017, Familia Ocupațională de Funcții Bugetare „Administrație”

Deși depusă la dosarul cauzei, Tribunalul Iași nu a valorificat adresa corespunzător.

Raportat la conținutul adresei mai sus menționate, institutul este unitate sanitară aflată în subordinea Ministerului Sănătății, care este ordonatorul principal de credite. Institutul nu poate efectua plăți salariale fără a avea aprobat de către Ministerul Sănătății statul de funcții, care cuprinde și salariile funcțiilor ocupate.

În drept, a invocat prevederile art. 466-482 Cod Procedură Civilă, Codul Muncii și Anexa VIII din Legea cadru nr. 153/2017.

În dovedire a solicitat proba cu înscrisuri care se regăsesc la dosarul cauzei.

A anexat răspunsul Ministerului Sănătății transmis prin adresa nr. 1136/14.09.2021 la solicitarea institutului cu nr. 13060/17.05.2021 ce conține precizări privind salarizarea personalului TESA, conform dispozițiilor art. 36 alin. (3) din Legea nr. 153/2017.

La solicitarea instanței de apel, apelantul a depus nota privind încadrarea salariatului, în care se consemnează că, potrivit art. 36 alin. 1 din Legea Cadru, la data intrării în vigoare a legii, reîncadrarea personalului salariat potrivit legii s-a făcut pe noile funcții, grade/trepte profesionale, gradație corespunzătoare vechimii în muncă și vechime în specialitate, cu stabilirea salariilor de bază, potrivit art. 38.

Astfel,, economist în cadrul a fost încadrată din Anexa VIII la Cap. II lit. B. pct. I. subpct. b „Alte plăți unități bugetare de subordonare centrală și locală, precum și din compartimentele de contabilitate, financiare, aprovizionare, investiții” a Legii 153/2017.

Intimata nu a depus întâmpinare.

III. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea problemei de drept:

1. Apelantul a depus concluzii asupra admisibilității și necesității sesizării Î.C.C.J. pentru lămurirea chestiunii de drept puse în discuție din oficiu, arătând următoarele:

Articolul 2 alin. (1) litera c) din Legea cadru nr. 153/2017 reglementează domeniul de aplicare al Legii 153/2017, enunțând prin enumerare, la literele a) - d), diferite categorii de personal care se supun acestei legi.

La litera c) se indică personalul din autoritățile și instituțiile publice finanțate integral din venituri proprii.

La litera a) se indică personalul din Ministere și instituțiile din subordinea acestora.

A solicitat a se constata faptul că, legiuitorul a încadrat în mod distinct personalul din instituții finanțate din venituri proprii și personalul din cadrul ministerelor și instituțiilor din subordinea acestora.

În cuprinsul Legii 153/2017 sunt reglementate diferite situații privind încadrarea personalului, care se supun, după caz unora sau altora din cazurile menționate la art.2 alin. (1) literele a) - d).

A redat dispozițiile art.36 alin. (3) din Legea nr. 153/2017.

Personalul TESA (tehnico-administrativ) este personal al institutului, salarizarea acestei categorii fiind realizată din venituri proprii ale spitalului.

Potrivit art. 190 din Legea 95/2006, coroborat cu art. 1 și art. 2 din Hotărârea nr. 583/2009 privind înființarea, organizarea și funcționarea, Institutul este unitate sanitară cu personalitate juridică aflată în subordinea Ministerului Sănătății și este instituție publică finanțată integral din venituri proprii.

Prin urmare, se pune problema opțiunii între cele două anexe, utilizându-se fie criteriul entității de care aparține spitalul, fie cel al ocupației pe care salariatul o desfășoară efectiv, fie al sursei de finanțare.

Textul articolului 36 alin. (3) face trimitere directă la anexa VII pe baza criteriului dat de specificul unității angajatoare (finanțare și subordonare).

Referitor la încadrarea personalului unității, a precizat că personalul medical al a fost încadrat în anexa II. Personalul TESA (tehnic, economic și socio-administrativ), este o categorie de personal cu atribuții administrative, non-medicale. Acest personal a fost încadrat în la Anexa VIII - Familia ocupațională de funcții bugetare „Administrație” din Legea cadru.

Anexa VIII se referă la Familia ocupațională de funcții bugetare „Administrație”, iar anexa VII se referă la „Reglementari specifice personalului din autoritățile și instituțiile publice finanțate integral din venituri proprii, aflate în subordinea, sub autoritatea, în coordonarea Guvernului, ministerelor și a celorlalte organe de specialitate ale administrației publice centrale și locale, din cele aflate în coordonarea prim-ministrului, precum și din cele aflate sub controlul Parlamentului”.

În Anexele la Legea cadru nr. 153/2007 nu există categoria „personal TESA”, salarizarea fiind dispusă pe familii ocupaționale, categorii de instituții (ex: ierarhia și subordonarea instituțiilor), funcții și categorii de funcții, nu pe compartimente.

Fiind necesară încadrarea tuturor persoanelor salarizate potrivit Legii nr. 153/2017, în cazul personalului din autoritățile și instituțiile publice finanțate integral din venituri proprii, trebuie să se recurgă la alte funcții prevăzute de alte anexe la lege, cum a fost în cazul apelantului Anexa VIII.

Pentru personalul medical, există Anexe separate și specifice care îi reglementează expres salarizarea.

Dacă s-ar utiliza și pentru personalul medical Anexa VII, respectiv criteriul modului de finanțare al instituției, ar rămâne inaplicabilă Anexa II, specifică pentru aceștia. Și personalul medical este angajat tot în unitate sanitară finanțată din venituri proprii.

Ori reclamanta nu face parte din categoria personalului medical, ci din categoria personalului TESA (non-medical).

Astfel, intimata, economist în cadrul a fost încadrată la lit. B din Anexa VIII din Legea 153/2017.

Prin adresa nr. 1136/14.09.2021 Ministerul Sănătății, ordonator principal de credite a indicat modalitatea de stabilire a salariilor, respectiv prin raportare la aplicarea prevederilor Anexei nr. VIII din Legea nr. 153/2017, Familia Ocupațională de Funcții Bugetare „Administrație”.

2. Intimata a depus concluzii în legătură cu admisibilitatea și necesitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru lămurirea chestiunii de drept ridicată din oficiu.

În ceea ce privește admisibilitatea sesizării: obiectul sesizării poate privi doar o problemă de drept de a cărei rezolvare depinde soluționarea pe fond a litigiului respectiv, ceea ce presupune să nu aducă în discuție o statuare și asupra situației de fapt, să nu urmărească obținerea unei soluții asupra fondului litigiului.

În raport de această condiție, soluționarea pe fond a litigiului nu depinde de prezenta sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Astfel, se poate observa fără putință de tăgadă faptul că, în anexele la Legea nr. 153/2017, nu există categoria „personal TESA”, salarizarea fiind dispusă pe familii ocupaționale, categorii de instituții, funcții și categorii de funcții, nu pe compartimente.

Ceea ce trebuie instanța de judecată să lămurească este: care este anexa din Legea 153/2017 conform căreia trebuie salarizat personalul T.E.S.A. Problema dedusă judecății vizează stabilirea ca fiind corectă a Anexei 7, Anexa 8 în baza căreia au fost încadrați angajații fiind greșită, diferența dintre cele 2 anexe constând în sursa veniturilor angajatorului. Astfel, instituțiile care sunt finanțate exclusiv din venituri proprii sunt obligate să salarizeze personalul conform Anexei 7.

Pornind de la acest aspect, anexa corectă, se lămurește și articolul din anexa în care se încadrează personalul TESA. Astfel, în cauză, este legală Anexa 7 întrucât unitatea angajatoare este finanțată exclusiv din venituri proprii. În această Anexă sunt două dispoziții legale care reglementează categoriile de personal aferente unității angajatoare: art. 1- (...) personalul de execuție din instituțiile publice finanțate integral din venituri proprii și art. 3-(...) funcțiile de conducere din autoritățile și instituțiile publice prevăzute la art. 1 din legea 153/2017.

Personalul TESA este parte componentă a spitalului și susține buna funcționare a acestuia: Sectoarele Administrativ, Contabilitate, Secretariat, RUNOS, Tehnic, Achiziții, Audit, Managementul Calității, PSI, bucătărie sunt esențiale în buna funcționare a Spitalului și sunt funcții de execuție în accepțiunea art. 1 și este plătit din veniturile proprii ale spitalului.

A redat dispozițiile articolul 36 alin. (3) din Legea nr. 153/2017.

Potrivit art. 190 din Legea 95/2006, coroborat cu art. 1 și art. 2 din Hotărârea nr. 583/2009 privind înființarea, organizarea și funcționarea, Institutul este unitate sanitară cu personalitate juridică aflată în subordinea Ministerului Sănătății și este instituție publică finanțată integral din venituri proprii.

În ceea ce privește obiectul dedus judecății, respectiv încadrarea personalului în

conformitate cu Anexa 7 din Legea 153/2017, acesta a fost tranșat definitiv de către instanțele de judecată atât din Iași, cât și din țară, iar la nivelul, a fost emisă Decizia nr. 82/11.12.2020 prin care s-a decis încadrarea personalului TESA conform Anexei 7. Inclusiv instituțiile angajatoare atât în calitatea de pârâte, cât și apelante, nu au invocat nici o excepție în legătură cu categoria salarială din care face parte personalul TESA.

A atașat înscrisuri.

IV. Punctul de vedere motivat al completului de judecată:

1. Redarea normelor de drept intern în privința cărora se solicită dezlegarea unei chestiuni de drept, Înaltei Curți de Casație și Justiție,

Art.2 alin.1 lit.c din Legea nr.153/2017

(1) Dispozițiile prezentei legi se aplică:

c) personalului din autoritățile și instituțiile publice finanțate integral din venituri proprii;

Art. 36 alin.3 din Legea nr.153/2017

(3) Salarizarea personalului din autoritățile și instituțiile publice finanțate integral din venituri proprii, aflate în subordinea, sub autoritatea, în coordonarea Guvernului, ministerelor și a celorlalte organe de specialitate ale administrației publice centrale și locale, din cele aflate în coordonarea prim-ministrului, precum și din cele aflate sub controlul Parlamentului se realizează potrivit anexei nr. VII, în limita cheltuielilor de personal aprobate.

2. Alte norme de drept relevante

Legea nr.95/2006

Art. 190 - (1) Spitalele publice sunt instituții publice finanțate integral din venituri proprii și funcționează pe principiul autonomiei financiare. Veniturile proprii ale spitalelor publice provin din sumele încasate pentru serviciile medicale, alte prestații efectuate pe bază de contract, precum și din alte surse, conform legii.

Art. 191 - (1) Contractul de furnizare de servicii medicale al spitalului public cu casa de asigurări de sănătate se negociază de către manager cu conducerea casei de asigurări de sănătate, în condițiile stabilite în contractul-cadru privind condițiile acordării asistenței medicale în cadrul sistemului de asigurări sociale de sănătate.

Art. 193 - (1) Spitalele publice din rețeaua Ministerului Sănătății și ale ministerelor și instituțiilor cu rețea sanitară proprie, cu excepția spitalelor din rețeaua autorităților administrației publice locale, primesc, în completare, sume de la bugetul de stat sau de la bugetele locale, (...)

(2) Pentru spitalele prevăzute la alin. (1) se asigură de la bugetul de stat:

a) implementarea programelor naționale de sănătate publică;

b) achiziția de echipamente medicale și alte dotări independente de natura cheltuielilor de capital, în condițiile legii;

c) investiții legate de achiziția și construirea de noi spitale, inclusiv pentru finalizarea celor aflate în execuție;

d) expertizarea, transformarea și consolidarea construcțiilor grav afectate de seisme și de alte cazuri de forță majoră;

e) modernizarea, transformarea și extinderea construcțiilor existente, precum și efectuarea de reparații capitale;

f) activități specifice ministerelor și instituțiilor cu rețea sanitară proprie, care se aprobă prin hotărâre a Guvernului;

g) activități didactice și de cercetare fundamentală;

h) finanțarea activităților din cabinete de medicină sportivă, cabinete de medicină legală, de planning familial, TBC, LSM, UPU, programe tip HIV/SIDA, programe pentru distrofici, drepturi de personal pentru rezidenți;

i) asigurarea cheltuielilor prevăzute la art. 100 alin. (7) și, după caz, alin. (8) pentru UPU și CPU, cuprinse în structura organizatorică a spitalelor de urgență aprobate în condițiile legii.

Art. 194 - Spitalele publice din rețeaua autorităților administrației publice locale încheie contracte cu direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București, pentru:

a) implementarea programelor naționale de sănătate publică;

b) asigurarea drepturilor salariale ale personalului care își desfășoară activitatea în cadrul cabinetelor medicale cuprinse în structura organizatorică aprobată în condițiile legii: cabinete de medicină sportivă, planning familial, HIV/SIDA, distrofici, TBC, LSM;

c) asigurarea drepturilor salariale ale personalului care desfășoară activitatea de cercetare științifică în condițiile legii;

d) asigurarea cheltuielilor de natura bunurilor și serviciilor necesare cabinetelor medicale de medicină sportivă, cabinete TBC, cabinete LSM, cuprinse în structura organizatorică a spitalului, aprobate în condițiile legii;

e) asigurarea cheltuielilor prevăzute la art. 100 alin. (7) și, după caz, alin. (8) pentru UPU și CPU cuprinse în structura organizatorică a spitalelor de urgență, aprobate în condițiile legii;

f) asigurarea drepturilor salariale pentru rezidenți în toată perioada rezidențiatului, anii I - VII.

Art. 196 - (1) Sumele necesare pentru derularea contractelor prevăzute la art. 194 lit. b), c), d) și f) și la art. 195 se asigură din fonduri de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Sănătății.

(2) Sumele necesare pentru derularea contractelor prevăzute la art. 194 lit. a) și e) se asigură din fonduri de la bugetul de stat și din venituri proprii, prin bugetul Ministerului Sănătății.

Legea nr.500/2002

Art. 62 - Finanțarea instituțiilor publice

(1) Finanțarea cheltuielilor curente și de capital ale instituțiilor publice se asigură astfel:

a) integral din bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele fondurilor speciale, după caz;

b) din venituri proprii și subvenții acordate de la bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele fondurilor speciale, după caz;

c) integral, din veniturile proprii.

Art. 65 - Veniturile proprii ale instituțiilor publice

(1) Veniturile proprii ale instituțiilor publice, finanțate în condițiile art. 62 alin. (1) lit. b) și c), se încasează, se administrează, se utilizează și se contabilizează de către acestea, potrivit dispozițiilor legale.

(2) Veniturile proprii ale instituțiilor publice, finanțate potrivit art. 62 alin. (1) lit. b) și c), provin din chirii, organizarea de manifestări culturale și sportive, concursuri artistice, publicații, prestații editoriale, studii, proiecte, valorificări de produse din activități proprii sau anexe, prestări de servicii și altele asemenea.

Legea-cadru nr.153/2017

Art.2 (1) Dispozițiile prezentei legi se aplică:

a) personalului din autorități și instituții publice, respectiv Parlamentul, Administrația Prezidențială, autoritatea judecătorească, Guvernul, ministerele, celelalte organe de specialitate ale administrației publice centrale, unitățile teritoriale, autorități ale administrației publice locale, alte autorități publice, autorități administrative autonome, precum și instituțiile din subordinea acestora, finanțate integral din bugetul de stat, bugetele locale, bugetul asigurărilor sociale de stat și bugetele fondurilor speciale;

b) personalului din autorități și instituții publice finanțate din venituri proprii și subvenții acordate de la bugetul de stat, bugetele locale, bugetul asigurărilor sociale de stat și bugetele fondurilor speciale;

Art. 12 (1) Salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, soldele de grad/salariile gradului profesional deținut, gradațiile, soldele de comandă/salariile de comandă, indemnizațiile de încadrare și indemnizațiile lunare se stabilesc potrivit prevederilor prezentei legi și anexelor nr. I - IX, astfel încât, împreună cu celelalte elemente ale sistemului de salarizare, să se încadreze în fondurile aprobate de la bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele locale și bugetele fondurilor speciale pentru cheltuielile de personal, în vederea realizării obiectivelor, programelor și proiectelor stabilite. (2) Începând cu anul 2023, salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție și indemnizațiile de încadrare se stabilesc prin înmulțirea coeficienților prevăzuți în anexele nr. I - VIII cu salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată în vigoare.

Art.28 (1) Autoritățile, instituțiile publice și celelalte unități bugetare pot include în statele de funcții și unele funcții specifice altor domenii de activitate bugetară, prevăzute în anexele la prezenta lege, care se dovedesc a fi necesare desfășurării activității.

Art. 36 (1) La data intrării în vigoare a prezentei legi, reîncadrarea personalului salarizat potrivit prezentei legi se face pe noile funcții, grade/trepte profesionale, gradație corespunzătoare vechimii în muncă și vechime în specialitate/vechime în învățământ avute, cu stabilirea salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare și indemnizațiilor lunare potrivit art. 38.

(2) În cazul în care funcția deținută nu se regăsește în prezenta lege, reîncadrarea se face pe una dintre funcțiile prevăzute în anexe.

Anexa VII „Reglementari specifice personalului din autoritățile și instituțiile publice finanțate integral din venituri proprii, aflate în subordinea, sub autoritatea, în coordonarea Guvernului, ministerelor și a celorlalte organe de specialitate ale administrației publice centrale și locale, din cele aflate în coordonarea prim-ministrului, precum și din cele aflate sub controlul Parlamentului”.

3. Opinii jurisprudențiale privitoare la problema de drept:

Asupra chestiunii de drept, s-au identificat hotărâri doar la nivelul Curților de apel Iași și Galați.

Într-o opinie, s-a reținut ca esențială reglementarea din art.190 alin 1 din Legea nr.95/2006 care prevede că „Spitalele publice sunt instituții publice finanțate integral din venituri proprii”, din care decurge cu necesitate încadrarea spitalelor în categoria instituțiilor față de care se aplică prevederile art.36 alin.3 din Legea nr.153/2017. În aceste cauze, au fost admise acțiunile personalului TESA și au fost obligate unitățile sanitare să stabilească salariile de bază ale reclamanților în conformitate cu Anexa nr.VII din Legea nr.153/2017.

Aceasta este opinia exprimată prin Decizia civilă nr. . pronunțată la de Curtea de apel Iași, prin sentințele civile nr. .

. pronunțate de Tribunalul Iași rămase definitive prin neapelare, prin Decizia civilă nr. . pronunțată la de Curtea de apel Galați.

Într-o altă opinie, s-a reținut că reglementarea surselor de finanțare ale spitalelor publice din art.193 din Legea nr.95/2006 determină încadrarea acestor instituții în dispozițiile art. 2 alin. 1 litera b) din Legea 153/2017, fiind în fapt instituție finanțată din venituri proprii și din subvenții acordate de la bugetul de stat, iar personalul angajat este considerat, din perspectiva aplicării Legii nr. 153/2017, ca făcând parte din categoria personalului din sectorul bugetar, din instituții publice finanțate integral din venituri proprii și subvenții acordate *de la bugetul de stat, bugetele locale, bugetul asigurărilor sociale de stat și bugetele fondurilor speciale*, aspect care conduce la concluzia excluderii spitalelor publice din domeniul de aplicare al art.2 alin.1 lit. c și art.36 alin.3, precum și al Anexei VII. S-a menționat că art. 36 prevede că reîncadrarea personalului salarizat potrivit legii pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice pe noile funcții, grade/trepte profesionale, gradație corespunzătoare

vechimei în muncă și vechime în specialitate/vechime în învățământ avute, iar conform art. 36 alin. (2) „În cazul în care funcția deținută nu se regăsește în prezenta lege, reîncadrarea se face pe una dintre funcțiile prevăzute în anexe.” Art. 28 din lege reglementează ipoteza includerii în statele de funcții a altor funcții, specifice altor domenii, care se dovedesc necesare, deci o modificare a statului de funcții, care, în ipoteza Spitalelor, se aprobă anual, prin ordin al ministrului sănătății, după aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli, cu încadrarea în normativele de personal și în bugetul de venituri și cheltuieli aprobat. Prin urmare, reîncadrarea sau încadrarea, după caz, a personalului TESA din unitățile sanitare se face pe funcții prevăzute în anexele la lege (în cele mai multe cazuri în anexa VIII) sau pe funcții specifice altor domenii incluse în statul de funcții, iar salariile sunt cele stabilite în aplicarea dispozițiilor art 38.

Într-o sentință a Tribunalului Galați s-a mai reținut ca relevantă perspectiva istorică a salarizării personalului TESA prin legile de salarizare unitară anterioare.

Aceasta este opinia exprimată în Decizia civilă nr. pronunțată la
de Curtea de apel Iași în dosarul nr....., sentința civilă nr. a Tribunalului
Vrancea, modificată în apel prin Decizia civilă nr. pronunțată la
de Curtea
de apel Galați, menționată în cadrul primei opinii.

3. Punctul de vedere al completului de judecată asupra chestiunii de drept sesizate:

Chestiunea de drept supusă dezlegării Inaltei Curți de Casație și Justiție este de a stabili dacă în înțelesul noțiunii de „personal din autoritățile și instituțiile publice finanțate integral din venituri proprii”, la care face referire art.2 alin.1 lit.c din Legea cadru nr.153/2017, respectiv categoria „personalului din autoritățile și instituțiile publice finanțate integral din venituri proprii, aflate în subordinea, sub autoritatea, în coordonarea Guvernului, ministerelor și a celorlalte organe de specialitate ale administrației publice centrale și locale, din cele aflate în coordonarea prim-ministrului, precum și din cele aflate sub controlul Parlamentului” a cărei salarizare se realizează, conform art.36 al.3, potrivit anexei nr. VII din Legea-cadru nr. 153/2017, este inclus și personalul tehnic, economic și socio-administrativ din cadrul spitalelor publice.

Curtea de apel constată faptul că dificultatea chestiunii provine din împrejurarea că tipul de finanțare referit în sintagma „autorități și instituții publice finanțate integral din venituri proprii” utilizată în Legea cadru nr.153/2017 drept criteriu pentru identificarea personalului încadrat și salarizat conform Anexei VII, își are reglementarea primară în legislația fiscală, respectiv Legea nr.500/2002, dar conceptul mai este utilizat de legiuitor și în alte acte normative, în speță Legea nr.95/2006, însă cu un sens aparent distinct.

Astfel, din perspectiva stabilirii și plății unui alt salariu de bază începând cu intrarea în vigoare a Legii nr.153/2017, instanța reține că, odată cu intrarea în vigoare, la 01.07.2017, a Legii nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, s-a stabilit un nou cadru legislativ pentru sistemul de salarizare a personalului din sectorul bugetar plătit din bugetul general consolidat al statului, sens în care prin art. 1 alin. 3 din acest act normativ, s-a prevăzut că „începând cu data intrării în vigoare a prezentei legi, drepturile salariale ale personalului prevăzut la alin. (1) sunt și rămân, în mod exclusiv, cele prevăzute în prezenta lege”.

Însă, legiuitorul a înțeles să facă distincție între reîncadrare, care se face de îndată potrivit noii legi-cadru de salarizare, și stabilirea și respectiv plata efectivă a drepturilor salariale, care urmează a se realiza așadar potrivit dispozițiilor art. 38, care reglementează aplicarea în timp a acestei legi. Din punctul de vedere al încadrării personalului în noile funcții, Legea nr.153/2017 a fost de imediată aplicare.

În privința reîncadrării personalului pe noile funcții, aceasta se realizează prin aplicarea a două criterii: domeniul de activitate al instituției și anexa corespunzătoare funcției. Astfel, ca regulă, domeniul de activitate al instituției stabilește și anexa de încadrare a salariatului, prin identificarea funcției deținute de angajat în cadrul familiei ocupaționale vizate.

Criterii diferite pentru încadrarea în anexele legii prevede legiuitorul în 2 situații, din care în speță interesează cel al regimului de finanțare, utilizat în cazul Anexei VII - Reglementări specifice personalului din autoritățile și instituțiile publice finanțate integral din venituri proprii, aflate în subordinea, sub autoritatea, în coordonarea Guvernului, ministerelor și a celorlalte organe de specialitate ale administrației publice centrale și locale, din cele aflate în coordonarea prim-ministrului, precum și din cele aflate sub controlul Parlamentului.

În ceea ce privește aplicarea dispozițiilor anexei VII, în vederea stabilirii drepturilor salariale ale personalului TESA angajat în spitale publice, sunt relevante dispozițiile art. 2 din legea 153/2017 cu denumire marginală „domeniu de aplicare”

„(1) Dispozițiile prezentei legi se aplică:

a) personalului din autorități și instituții publice, respectiv Parlamentul, Administrația Prezidențială, autoritatea judecătorească, Guvernul, ministerele, celelalte organe de specialitate ale administrației publice centrale, unitățile teritoriale, autorități ale administrației publice locale, alte autorități publice, autorități administrative autonome, precum și instituțiile din subordinea acestora, finanțate integral din bugetul de stat, bugetele locale, bugetul asigurărilor sociale de stat și bugetele fondurilor speciale;

b) personalului din autorități și instituții publice finanțate din venituri proprii și subvenții acordate de la bugetul de stat, bugetele locale, bugetul asigurărilor sociale de stat și bugetele fondurilor speciale;

c) personalului din autorități și instituțiile publice finanțate integral din venituri proprii;

d) persoanelor care sunt conducători ai unor instituții publice în temeiul unui contract, altul decât contractul individual de muncă;

e) persoanelor care ocupă funcții de demnitate publică.”

Anexa VII prevede reguli specifice de determinare a salarizării personalului din autoritățile și instituțiile publice finanțate integral din venituri proprii din lege, respectiv pentru personalul prevăzut la art. 2 litera c) din legea 153/2017, aplicarea dispozițiilor anexei neputând fi extinsă și în cazul altor categorii de personal dintre cele prevăzute la art. 2.

Sintagma „instituții finanțate integral din venituri proprii” constituie un concept juridic utilizat în principal în legislația care reglementează domeniul finanțelor publice, el reglementând regulile specifice de finanțare și cheltuire a sumelor de bani de către instituțiile sau autoritățile publice supuse unui astfel de regim de „finanțare”.

Potrivit legii nr.500/2002:

Art. 62 - Finanțarea instituțiilor publice

(1) Finanțarea cheltuielilor curente și de capital ale instituțiilor publice se asigură astfel:

a) integral din bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele fondurilor speciale, după caz;

b) din venituri proprii și subvenții acordate de la bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele fondurilor speciale, după caz;

c) integral, din veniturile proprii.

Art. 65 - Veniturile proprii ale instituțiilor publice

(1) Veniturile proprii ale instituțiilor publice, finanțate în condițiile art. 62 alin. (1) lit. b) și c), se încasează, se administrează, se utilizează și se contabilizează de către acestea, potrivit dispozițiilor legale.

(2) Veniturile proprii ale instituțiilor publice, finanțate potrivit art. 62 alin. (1) lit. b) și c), provin din chirii, organizarea de manifestări culturale și sportive, concursuri artistice, publicații, prestații editoriale, studii, proiecte, valorificări de produse din activități proprii sau anexe, prestări de servicii și altele asemenea.

Astfel, „finanțarea integrală din venituri proprii” (sau din „venituri extrabugetare”, conform exprimării utilizate prin legea nr. 72/1996) ar presupune finanțarea instituției publice cu venituri/sume de bani care nu sunt incluse în vreuna dintre categoriile de bugete

reglementate prin legislația finanțelor publice în România (legea nr. 500/2002 și legea nr. 273/2006).

În privința spitalelor, art. 190 din Legea nr.95/2006 prevede că „Spitalele publice sunt instituții publice finanțate integral din venituri proprii și funcționează pe principiul autonomiei financiare. Veniturile proprii ale spitalelor publice provin din sumele încasate pentru serviciile medicale, alte prestații efectuate pe bază de contract, precum și din alte surse, conform legii.”

Totodată, însă, art. nr.193 din Legea 95/2006 prevede că „(1)Spitalele publice din rețeaua Ministerului Sănătății și ale ministerelor și instituțiilor cu rețea sanitară proprie, cu excepția spitalelor din rețeaua autorităților administrației publice locale, primesc, în completare, sume de la bugetul de stat sau de la bugetele locale, care vor fi utilizate numai pentru destinațiile pentru care au fost alocate, după cum urmează:

a) de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Sănătății sau al ministerelor ori instituțiilor centrale cu rețea sanitară proprie, precum și prin bugetul Ministerului Educației și Cercetării, pentru spitalele clinice cu secții universitare;

b) de la bugetul propriu al județului, pentru spitalele județene;

c) de la bugetele locale, pentru spitalele de interes județean sau local.

(2) Pentru spitalele prevăzute la alin. (1) se asigură de la bugetul de stat:

a) implementarea programelor naționale de sănătate publică;

b) achiziția de echipamente medicale și alte dotări independente de natura cheltuielilor de capital, în condițiile legii;

c) investiții legate de achiziția și construirea de noi spitale, inclusiv pentru finalizarea celor aflate în execuție;

d) expertizarea, transformarea și consolidarea construcțiilor grav afectate de seisme și de alte cazuri de forță majoră;

e) modernizarea, transformarea și extinderea construcțiilor existente, precum și efectuarea de reparații capitale;

f) activități specifice ministerelor și instituțiilor cu rețea sanitară proprie, care se aprobă prin hotărâre a Guvernului;

g) activități didactice și de cercetare fundamentală;

h) finanțarea activităților din cabinete de medicină sportivă, cabinete de medicină legală, de planning familial, TBC, LSM, UPU, programe tip HIV/SIDA, programe pentru distrofici, drepturi de personal pentru rezidenți;

i) asigurarea cheltuielilor prevăzute la art. 100 alin. (7) și, după caz, alin. (8) pentru UPU și CPU, cuprinse în structura organizatorică a spitalelor de urgență aprobate în condițiile legii.

Or, reglementarea surselor de finanțare bugetară din art.193 pare să excludă ipoteza instituită prin art.190. cea a finanțării integrale din venituri proprii. În raport de conținutul prevederilor art. 193 din Legea nr. 95/2006, se poate concluziona că sintagma „finanțare integrală din venituri proprii” utilizată la art. 190 alin. 1) teza întâi din Legea nr. 95/2006 are un înțeles specific și distinct de înțelesul dat în mod obișnuit prin legislația finanțelor publice.

Față de aceste reglementări aparent contradictorii, este necesar a stabili dacă sintagma „instituțiile publice finanțate integral din venituri proprii” utilizată în cuprinsul art. 2 alin.1 lit.c, art.36 alin. 3 și în cuprinsul anexei VII din Legea nr. 153/2017 la acest act normativ are în vedere modalitatea de constituire a veniturilor instituției și, prin urmare, înțelesul din legislația fiscală, reglementat prin Legea nr. 500/2002 sau se referă la orice instituții cu privire la care legile speciale de organizare stipulează faptul că sunt instituții publice finanțate integral din venituri proprii, indiferent de sursele concrete de finanțare.

Având în vedere *scopul* adoptării Legii nr.153/2017 astfel cum rezultă din art.1 alin.2 al legii, de dezvoltare a unui sistem de fundamentare a politicilor salariale în sectorul bugetar și de supraveghere a aplicării acestora și dezvoltarea unui sistem de distribuire a resurselor bugetare alocate pentru cheltuielile de personal, prin stabilirea salariilor de bază în sectorul bugetar, în vederea promovării performanței individuale, precum și *principiile* enumerate în art.6, printre care principiul sustenabilității financiare, ar rezulta că sintagma „instituțiile

publice finanțate integral din venituri proprii” utilizată în cuprinsul art. 2 alin.1 lit.c din Legea nr.153/2017 și dezvoltată în art.36 alin.3 urmărește să distingă regimul salarial al personalului din aceste instituții tocmai datorită modalității de constituire a veniturilor instituției, din surse extrabugetare, care ar permite o politică salarială diferită de instituțiile finanțate de la/și de la buget, cu o marjă mai largă de apreciere acordată conducătorului instituției, în scopul menținerii/creșterii randamentului financiar al unității. Prin urmare, înțelesul din legislația fiscală, reglementat prin Legea nr. 500/2002, este cel vizat de Legea nr.153/2017.

În același timp, se poate argumenta că reglementarea din art.190 al Legii nr.95/2006 transpune o modificare a viziunii legiuitorului în privința politicii de management financiar al spitalelor publice și că determinarea prin art.193 a unor activități punctuale susținute de la bugetul de stat nu modifică regimul juridic instituit prin art.190, de instituții finanțate integral din venituri proprii, cu toate consecințele ce decurg inclusiv în planul politicii salariale.

Însă, în sensul inaplicabilității anexei VII pentru personalul din spitalele publice mai pledează și alte dispoziții ale Legii nr. 153/2017.

Astfel, anexa VII este reglementată în sensul aplicării la nivel de autoritate/instituție, și nu parțial, pe tipuri de funcții.

Or, din prisma domeniului de activitate în funcție de care sunt organizate, ca regulă, anexele Legii, unitățile sanitare fac parte din familia ocupațională Sănătate, drepturile salariale pentru această familie ocupațională fiind reglementate în anexa II la Legea cadru nr.153/2017. De altfel, personalul medical al spitalelor publice este, indubitabil, încadrat și salarizat potrivit acestei anexe. Din această perspectivă, construcția logico-juridică a reclamantilor care solicită aplicarea Anexei VII exclusiv în privința personalului non-medical al spitalului nu se susține legal. Doar faptul că legiuitorul nu a prevăzut în anexa 2, specifică domeniului instituției în care reclamantii își desfășoară activitatea, funcții de execuție specifice compartimentelor de contabilitate, financiar, aprovizionare etc, nu poate susține concluzia încadrării lor în anexa VII.

Deși nu există familia ocupațională TESA, totuși funcțiile aferente domeniilor Tehnic, Economic și Socio-Administrativ se regăsesc în Anexa VIII – Administrație. Familia ocupațională de funcții bugetare "ADMINISTRAȚIE" include atât personalul din compartimentele de contabilitate, financiar, aprovizionare, investiții angajat în oricare din instituțiile cu personal salarizat din fonduri publice, după cum rezultă din Anexa VIII cap.II lit.B, dar și alte categorii de funcții comune din sectorul bugetar, cum ar fi personalul plătit din fonduri publice care desfășoară activitate de secretariat-administrativ, gospodărire, întreținere-reparații și de deservire, conform Anexei VIII cap.II lit.C. Așadar, acest tip de personal indispensabil funcționării și administrării oricărei autorități, instituții unități din cele vizate de lege, face parte din Familia ocupațională de funcții bugetare "ADMINISTRAȚIE".

Pentru ipotezele în care funcția deținută nu este reglementată în anexa specifică instituției, art. 28 din lege reglementează ipoteza includerii în statele de funcții a altor funcții, specifice altor domenii, care se dovedesc necesare, iar în cazul în care funcția deținută nu se regăsește în prezenta lege, reîncadrarea se face pe una dintre funcțiile prevăzute în anexe, conform art.36 alin.2.

Prin urmare, reîncadrarea sau încadrarea, după caz, a personalului TESA din unitățile sanitare ar trebui realizată pe funcții prevăzute în anexele la lege (în cele mai multe cazuri în anexa VIII) sau pe funcții specifice altor domenii incluse în statul de funcții, iar salariile sunt cele stabilite în aplicarea dispozițiilor art 38.

O reîncadrare a personalului bugetar din cadrul Spitalelor nu s-ar putea face potrivit anexei VII, care nu prevede funcții specifice unei familii ocupaționale, ci doar nivelul salarizării minime și maxime, funcție de studiile personalului din autoritățile și instituțiile publice finanțate integral din venituri proprii. În consecință, anexa VII presupune stabilirea integrală a grilei de salarizare la nivelul ordonatorului de credite în baza unui algoritm propriu și nu poate fi aplicată scindat și parțial doar pentru anumite categorii de personal. Stabilirea salariilor potrivit anexei VII pentru personalul TESA ar avea ca efect stabilirea de salarii diferite pentru funcții identice în aceeași familie ocupațională - aplicarea anexei presupune

echivalarea funcțiilor și stabilirea salariului între limitele minime și maxime prevăzute de anexă de către ordonatorul de credite cu încadrarea strictă în resursele financiare, aspect care contravine principiilor egalității și nediscriminării instituite de legea 153/2017.

Pe de altă parte, s-ar putea susține că, spitalul public fiind o instituție din cele vizate de Anexa VII, mecanismul prevăzut de art.28 este tocmai cel care conduce la încadrarea întregului personal medical, având funcții specifice domeniului Sănătate, în anexa II, în timp ce restul personalului instituției, neavând funcții specifice unui alt domeniu, ar rămâne încadrat pe anexa VII.

Pentru rațiunile arătate, s-a apreciat necesară sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru a da o dezlegare de principiu asupra următoarei chestiuni de drept: „În interpretarea și aplicarea prevederilor art.2 alin.1 lit.c și a art. 36 alin. (3) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, în categoria „personalului din autoritățile și instituțiile publice finanțate integral din venituri proprii, aflate în subordinea, sub autoritatea, în coordonarea Guvernului, ministerelor și a celorlalte organe de specialitate ale administrației publice centrale și locale, din cele aflate în coordonarea prim-ministrului, precum și din cele aflate sub controlul Parlamentului”, personal a cărui salarizare se realizează potrivit anexei nr. VII din Legea-cadru nr. 153/2017, este inclus și personalul tehnic, economic și socio-administrativ din cadrul spitalelor publice?”

În consecință, se va proceda la sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, în conformitate cu dispozițiile art.519 și următoarele Cod procedură civilă.

În conformitate cu prevederile art. 520 alin. 2 Cod procedură civilă, se va dispune suspendarea judecării în prezenta cauză, până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

Pentru aceste motive,
În numele legii,
Dispune:

Constată admisibilă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

În interpretarea și aplicarea prevederilor art.2 alin.1 lit.c și a art. 36 alin. (3) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, în categoria „personalului din autoritățile și instituțiile publice finanțate integral din venituri proprii, aflate în subordinea, sub autoritatea, în coordonarea Guvernului, ministerelor și a celorlalte organe de specialitate ale administrației publice centrale și locale, din cele aflate în coordonarea prim-ministrului, precum și din cele aflate sub controlul Parlamentului”, personal a cărui salarizare se realizează potrivit anexei nr. VII din Legea-cadru nr. 153/2017, este inclus și personalul tehnic, economic și socio-administrativ din cadrul spitalelor publice?

Dispune înaintarea prezentei încheieri și a materialelor anexate Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Fără cale de atac.

Dispune suspendarea judecării conform prevederilor art. 520 alin. 2 Cod procedură civilă.

Cu recurs pe toată durata suspendării, ce se va depune la Curtea de apel Iași, sub sancțiunea nulității.

Stabilește termen administrativ de verificare a cauzelor suspendării la

Pronunțată astăzi,
grefei instanței.

Președinte,

.....

., prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea

Judecător,

.....

Grefier,

.....

Red. tehored.
3 ex. + 2.07.07.2022

